

kom fra alle Sider i Salen Udtalelser om det i højeste Grad ønskelige i, at denne Kommission ogsaa behandlede Arbejdsløhedsforsikringsspørgsmaalet.

Det blev forleden under første Afdeling af disse Forhandlinger af en æret Taler nævnt, at Regeringen skulde være bleven paanødt at give Kommissionen ogsaa denne Opgave, men dette er en fuldstændig Misforstaaelse. Det blev udtrykkelig fra den daværende Indenrigsministers Side betonet, at han ogsaa mente, at Kommissionen skulde beskæftige sig med dette Spørgsmaal, og at det, naar han ikke fandt det fornødent at gaa med til en Ændring i Lovens Tekst, kun var, fordi han mente, at dette Spørgsmaal allerede i Kraft af det Forslag, han havde stillet, var inde under det Omraade, Kommissionen kunde beskæftige sig med, og han henviste et utaalmodigt Medlem til at afvente Kommissoriets Affattelse. Det viste sig ogsaa ved Kommissoriets Affattelse, at denne Opgave blev given Kommissionen, og det er ogsaa udtrykt saa stærkt, at man sagde, at Kommissionen *navnlig ogsaa* bør beskæftige sig med det Spørgsmaal.

Denne Vej har altsaa Regeringen fulgt efter Opfordring fra dette Ting, og det er netop efter en Opfordring, man gav Tilslutning fra alle Sider, at den nedsatte Kommission i dette Øjeblik beskæftiger sig med hele Arbejdsløhedsforsikringsspørgsmaalet. Men naar dette er Tilfældet, maa jeg tilstaa, at det nu kun kan virke overraskende, naar man vil mene at kunne vinde Stemning her i Tinget for den Vej, man selv forkastede for to Aar siden, den nemlig nu at lade et Rigsdagsudvalg beskæftige sig med Sagen, i Stedet for at lade den Kommission, der nu er stærkt i Gang med sine Arbejder, vedblivende fortsætte sit Arbejde og gøre det færdigt.

Den ærede Ordfører fremhævede nu, at dette Forslag formentlig ikke krævede saa indgaaende Undersøgelser, at der af den Grund kunde være Anledning til at afvente Kommissionens Arbejde, eller saa indgaaende Undersøgelser, at de ikke meget vel kunde lade sig anstille gennem et Rigsdagsudvalg. Jeg kan aldeles ikke være enig med den ærede Ordfører i dette. Efter min Mening er det foreliggende Lovforslag, der jo er bygget paa Tanker, som oftere have været fremme til Drøftelse, og som jo ogsaa deles i forskellige Kredse, nærmest kun en Ramme, en Angivelse af, hvorledes saadanne Kasser skulde startes,

og en Angivelse af deres ydre Virksomhed, medens alle de Spørgsmaal, der egentlig ere de vanskelige ved denne Sags Løsning, nemlig, hvorledes Kasserne skulde virke, hvilke Bidrag der skal ydes, for hvor lang Tid de skulde give Understøttelse, og hvilket Minimum der skal tilsikres Arbejderne, samt endvidere Sikkerheden for, at disse Kasser virkelig kunne løse de Opgaver, man stiller dem — alle disse Spørgsmaal har man aldeles ikke indladt sig paa at give nogen Besvarelse af til Belysning af det foreliggende Forslag.

Man har — det skal jeg anerkende — i § 1, siden Forslaget sidst var fremme, gjort et Forsøg paa at definere, hvad man forstod ved „uforskyldt Arbejdsløshed“, og jeg skal indrømme, at jeg er enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i, at man vist neppe nogen Sinde kommer til en Lovgivning paa dette Omraade, hvis man skal vente, til man har en absolut og afgørende Definition af dette Begreb. Men paa den anden Side er der adskillige Spørgsmaal, der først burde overvejes, naar man skulde afgøre, hvad der skal betragtes som uforskyldt Arbejdsløshed, Spørgsmaal, hvorom der er samlet adskillige Erfaringer i de forskellige Understøttelseskasser, som alt eksistere, og som det derfor var heldigt at faa op til nærmere Undersøgelse. Der er i denne Sammenhæng ogsaa et vigtigt Spørgsmaal, der maa overvejes, nemlig Spørgsmaalet om, i hvilken Udstrækning man skal tage humane Hensyn ved den Bemyndigelse, man mener at burde kunne tillægge Bestyrelsen for Kasserne til at beordre arbejdsløse hen til den ene eller den anden Kommune for at tage Arbejde.

I § 4 er der omtalt, at Medlemmer skulde yde et fast aarligt Bidrag. I § 11 er sagt, at Bestyrelsen i hvert enkelt Tilfælde skal afgøre, hvad Medlemmerne skulde have. Men naar det her foreslaas, at Kasserne skulde være statsanerkendte, bør det ogsaa være Kasser, der sikre Arbejderne saaledes, at de kunne forvente, at Kasserne under de forskellige, vekslende Forhold ogsaa ville være i Stand til at opfylde de Formaal, som Kasserne have sat sig, og som Medlemmerne have ydet Bidrag til.

I § 13 tales der om et Statstilskud paa 120,000 Kr., men et saadant Statstilskud vil aldeles ikke i nogen som helst Maade slaa til, hvis disse Kasser virkelig skulde opfylde det Formaal, der dog skulde være Meningen med dem. Efter de Oplysninger, som ere tilflydte mig, kunde